

VARJASKÉRI Beatrix

A férfi

Bevallottan férfipárti vagyok. Hogy is ne lennék az, amikor három férfivel élem és osztom meg hétköznapi örömeimet, bánataimat és az ünnepeimet.

Van közöttük érett férfikorban lévő, van helyes kicsi férfipalánta, és van olyan, akivel éppen most éljük-küzdjük az átmenetet egyre férfiasabbá váló hanggal, testtel, jóképű pasis arcvonásokkal, de gyakran vissza-visszatévedve még a gyerekkori gyámoltalanság és bizonytalanságok útvesztőjébe.

Emlékszem, már jó pár évvel ezelőtt szöveget ütött a fejembe, hogy a családi ünnepeken kívül megünnepeljük a nőket, majd külön az édesanyákat és nagymamákat, azután a gyerekeket, na jó, most már a szerelmeseket is. De melyik az az ünnepnap, amely csak a férfiakról vagy az apákról, nagyapákról szólna?

Nem fogadok ájultan minden nyugatról érkező kezdeményezést, de nagy örömmel töltött el, amikor a Facebook-on elkezdődtek az Apák napjára szóló kedves köszöntések. Én is nagy szószólója vagyok ennek családon belül, a Facebookra is feltettem annak idején egy megosztást azzal, hogy „szerintem a férfiak is megérdemelnek egy napot!” A lájkok mellett jött egy kijózanító komment is: „az a kevés, aki tényleg megérdemli”.

Az, hogy valaki milyen minőséget képvisel, azt gondolom, nem férfi vagy női mivoltától, hanem általános emberi minőségétől függ. Jean Shinoda Bolen könyve alapján írok arról, hogy még a férfi minőségben belül is hány különböző típus ismerhető fel a rá jellemző erősségekkel és türelmet igénylő vonásokkal.

Mindezt figyelembe véve sem egyszerű megválaszolni a kérdést, mely alapvetően felmerült lapszámunk szerkesztése közben: Mitől férfi a férfi? Lelki füleimmel hallom a vaskos válaszokat, de írásainkban árnyaltabban járják körbe szerzőink ezt a témát. Ha már kiderült, mitől férfi a férfi, az is felmerül, hogyan kezeljük. Erről is olvashatnak cikkeinkben.

Nem biztos recepteket szeretnénk adni ezekre a kérdésekre, de bízunk benne, hogy nyújtunk új szempontokat, új gondolatokat, melyek további megfontolásra és a gyakorlati életben való kipróbálásra ösztönzik olvasóinkat.

Két dolog biztos.

Az egyik: coachként azt tapasztalom, hogy fiatal, vezető pozícióban lévő férfi ügyfeimnél a munka-magánélet egyensúlyának igénye manapság éppúgy rendszeresen megjelenik, mint ahogy a nők esetében ez már régóta téma. Ügyfeim körében a férfiak részéről is szinte kivétel nélkül megfogalmazódik az igény, hogy bár munkájuk nagyon fontos számukra, de szeretnék minél többet jelen lenni gyerekeik életében, szeretnék személyesen részt venni felnevelésükben.

A másik dolgot Karinthy fogalmazta meg még valamikor a múlt század elején: „Férfi és nő. Hogy érthetnék meg egymást? Hisz mind a kettő mást akar - a férfi nőt - a nő férfit.”

Kollégáim nevében jó olvasást, építő, termékeny gondolatokat kívánok!

